

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 lipca 2021r. Sąd Rejonowy zasądził od strony pozwanej (...) Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda N. K. kwotę 5 461,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz orzekł o kosztach procesu.

Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne (k.(...) odwr. - (...)), które Sąd Okręgowy przyjął za własne (art. 387 § 2⁽¹⁾ pkt 1 kpc), a ponadto ustalił: w dniu 7 października 2019r. poszkodowany dostarczył do zakładu wykonującego naprawę pojazd oraz wycenę / ocenę techniczną naprawy. Dnia 9 października 2019r. dokonano rozebrania pojazdu przed rozpoczęciem naprawy, a 11 października 2019r. przekazano ubezpieczycielowi informację o potrzebie przeprowadzenia dodatkowych oględzin. W dniu 15 października 2019r. dokonane zostały dodatkowe oględziny pojazdu i serwis przekazał ubezpieczycielowi fotografie samochodu i kosztorys naprawy. 16 października 2019r. doręczona została serwisowi przez ubezpieczyciela akceptacja rozszerzenia zakresu naprawy. W dniu 17 października 2019r. serwis zamówił niezbędne do naprawy części, które zostały dostarczone 18 października 2019r. Na podstawie kalkulacji naprawy sporządzonych przez serwis wykonujący naprawę i ubezpieczyciela, czas naprawy wynosił ok. 24 roboczogodziny. Do naprawy pojazdu niezbędne było użycie ramy naprawczej, która ze względu na obłożenie pracą serwisu, była niedostępna przez około 3 tygodnie.

(**dowód:** oświadczenie poszkodowanego i serwisu naprawczego – k. (...), korespondencja e- mail – k. (...), kalkulacja naprawy sporządzona przez (...) S. Spółka z o o w W. - k. (...), kalkulacja naprawy sporządzona przez (...) Towarzystw (...) S.A. w W. – k. (...), częściowo zeznania świadka M. O. - k. (...)).

Sąd Okręgowy również częściowo za własne przyjął oceny Sądu pierwszej instancji z wyłączeniem rozważań odnośnie uzasadnionego okresu najmu samochodu zastępczego, wynikającego z usprawiedliwionego okolicznościami okresu naprawy uszkodzonego pojazdu (k. 428 – 430, art. 387 § 2¹ pkt 2 kpc).

W apelacji od powyższego wyroku, zaskarżonego w całości, strona pozwana zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego tj.:

- art. 233 § 1 w zw. z art. 328 § 2 i art. 278 § 1 kpc

- art. 235 § 1 w zw. z art. 278 § 1 kpc

- art. 232 w zw. z art. 233 § 1 i art. 327¹ kpc

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.

- art. 361 § 1 i 2 w zw. z art. 822 kc i art. 34 i 36 ustawy z 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

- art. 354 § 2 w zw. z art. 362 w zw. z art. 826 § 1 kc,

- art. 361 § 2 w zw. z art. 822 i art. 824¹ § 1 kc.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu za obie instancje ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację i rozważając całość poczynionych ustaleń faktycznych zważył co następuje. Apelacja strony pozwanej podlegała częściowemu uwzględnieniu. Nie można zatem odmówić racji skarżącej w

odniesieniu do podniesionych zarzutów przede wszystkim naruszenia prawa procesowego, ale także i materialnego, w zakresie w jakim neguje ona prawidłowość oceny zebranych przez Sąd Rejonowy dowodów, w odniesieniu do kwestii uzasadnianego okresu naprawy uszkodzonego pojazdu poszkodowanego, a tym samym uzasadnionego okresu najmu przez niego samochodu zastępczego, a za który to okres strona pozwana ponosi odpowiedzialność w ramach ubezpieczenia oc sprawy szkody. Całkowicie błędne są zatem rozważania w tej kwestii Sądu Rejonowego w zakresie, w jakim uznał on, w oderwaniu od skonkretyzowanych okoliczności niniejszej sprawy, że przedłużająca się naprawa była powodowana obiektywnymi przyczynami „np. przejściowy brak części u dostawców, ogólnopolski problem z dystrybucją części u producenta”, gdyż jak wynika z uzupełniających ustaleń faktycznych w postępowaniu odwoławczym niezbędne do naprawy części zostały zamówione 17 października 2019r., a ich dostawa nastąpiła kolejnego dnia, tj. 18 października 2019r. Nie ma natomiast racji skarżąca strona pozwana, podnosząc zarzuty naruszenia prawa procesowego, że celem ustalenia uzasadnionego okresu naprawy samochodu poszkodowanego, niezbędne było dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej. W realiach niniejszej sprawy tenże uzasadniony czas naprawy, który z kolei determinował okres najmu pojazdu zastępczego, podlegał ustaleniu zważywszy na zasze istotne okoliczności, które musiały zostać wzięte pod uwagę, wynikające w dostatecznie jasny sposób z zebranego w sprawie materiału dowodowego. W takim zaś stanie rzeczy mając na względzie powyższe okoliczności, ustalenie samego teoretycznie uzasadnionego technologicznie czasu naprawy samochodu poszkodowanego, nie było niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy, a tym samym zarzuty apelacji dotyczące nieuwzględnienia przez Sąd Rejonowy wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, nie miały uzasadnienia, w szczególności, że odnośnie dokumentów stanowiących podstawę ustalenia powyższego uzasadnionego okresu naprawy, pozwana nie podniosła żadnych rzeczowych i konkretnych zarzutów. Zważywszy zatem na rodzaj i daty podjęcia czynności (określone w wyżej poczynionych uzupełniających ustaleniach faktycznych) w serwisie naprawczym, począwszy od daty oddania samochodu przez poszkodowanego - 7 października 2019r., do dnia dostawy potrzebnych do naprawy części - 18 października 2019r., brak jest podstaw do uznania którejkolwiek z powyższych czynności za zbędne bądź dokonane z istotną zwłoką. Mając natomiast na uwadze, że z kalkulacji naprawy sporządzonej przez (...) S. Spółka z o o w W. oraz z kalkulacji sporządzonej pozwaną wynikało, że niezbędny czas samej naprawy samochodu wynosił ok. 24 roboczogodziny, a nieco więcej na podstawie zeznań świadka M. O. (ok. 33 roboczogodzin), to uzasadnione było, w ocenie Sądu Okręgowego, przyjęcie na powyższą naprawę 5 dniu roboczych (od 21 października 2019r. - poniedziałek do 25 października 2019r. - piątek), co łącznie dawało wymiar uzasadnionego czasu naprawy w ilości 19 dni (od 7 do 25 października 2019r.). Nie było natomiast okolicznością, która mogłaby zostać uznana za usprawiedliwiającą wydłużający się czas naprawy, brak dostępności aż przez 3 tygodnie ramy naprawczej z uwagi na obłożenie pracą serwisu (co wynikało z zeznań świadka M. O.), gdyż ta okoliczność dotyczyła sposobu organizacji pracy serwisu, za co nie ponosiła już odpowiedzialności strona pozwana, a za uzasadniony mógłby zostać uznany, z tej przyczyny, czas przedłużenia się naprawy w rozsądnych granicach, tj. co najwyżej 1 - 2 dni, co zostało uwzględniane w powyższych 5 dniach roboczych.

Nie mają natomiast usprawiedliwienia zarzuty apelacji dotyczące wysokości stawki godzinowej za wynajem pojazdu przyjętej przez powoda, a trafnie uznanej za uzasadnioną przez Sąd Rejonowy. Zatem po pierwsze również w ocenie Sądu Okręgowego zastosowana przez powoda stawka najmu auta zastępczego (130 zł netto za dzień), uwzględniając jego segment, nie była zawyżona, mając na uwadze realia rynkowe, jak i wiedzę opartą także na innych licznych, toczących się przez Sądem sprawach o podobnych stanach faktycznych. Sąd podziela przy tym prezentowane w judykaturze stanowisko, że poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania najkorzystniejszych na rynku ofert najmu samochodów, a wybrana przez niego oferta wcale nie musi nawet odpowiadać rynkowej przeciętnej cenie, co przecież wymagałoby jej precyzyjnego ustalenia, a jedynym wymogiem jest aby owa przyjęta przez poszkodowanego cena nie była rażąco zawyżona w stosunku do tychże cen występujących na rynku. Chodzi zatem jedynie o to, aby poszkodowany uniknął wyboru ofert, które już niejako *prima facie* będą ewidentnie rażąco wysokie, a stwierdzenie tego nie będzie wymagało czynienia czasochłonnych ustaleń. Za taką rażąco wysoką nie można zaś było z pewnością uznać wyżej wskazanej stawki zastosowanej przez powoda. Po drugie tak w postępowaniu likwidacyjnym jak i w niniejszym postępowaniu przed Sądem strona pozwana w istotnym zakresie negowała okres najmu pojazdu zastępczego (w pierwszym przypadku uznając ten czas za zasadny w wymiarze 8 dni - k. (...), a w drugim 10 dni) i w takiej sytuacji poszkodowany musiałby w tym zakresie korzystać z usług przedsiębiorcy zajmującego się takim najmem (i jakim jest

powód), na warunkach uznanych za uzasadnione przez tegoż przedsiębiorcę. Wreszcie po trzecie powód stosując oferowaną przez siebie stawkę godzinową jednocześnie oferował dodatkowe, korzystne dla klienta, warunki wynajmu pojazdu w postaci m. in. braku płatności kaucji, limitu kilometrów, czy ograniczeń w użytkowaniu pojazdu oraz jego podstawienia i odbioru w dogodnym dla poszkodowanego miejscu i czasie (k. (...)), a czego pozwana nie zanegowała jak i nie odniosła się do tego czy warunki organizowanego przez nią najmu były co najmniej takie same. Z tych też przyczyn stanowisko skarżącej co do zawyżenia zastosowanej przez powoda w okolicznościach sprawy i uznanej za uzasadnioną stawki najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego W. P., nie miało podstaw.

Dlatego też uzasadniony koszt najmu samochodu przez poszkodowanego wyniósł 3038,10 zł. (130 zł plus 23% podatku VAT x 19 dni). Dodając kwotę również niezawyżonego kosztu podstawienia i odbioru samochodu (2 x po 50 zł plus 23% podatku VAT) oraz odejmując kwotę wypłaconą poszkodowanemu w postępowaniu likwidacyjnym (738 zł - k. (...)), należna stronie powodowej suma zamyka się kwotą 2423,10 zł. i do takiej też kwoty podlegała obniżeniu należność powoda zasądzona przez Sąd Rejonowy. Uwzględniając wynik sprawy (powód utrzymał się ze swoim żądaniem w 44%, a strona pozwana w 56%) oraz wysokość poniesionych przez strony kosztów w postępowaniu pierwszoinstancyjnym (powód 400 zł – opłata od pozwu i 1817zł - koszt zastępstwa procesowego, pozwany - koszt zastępstwa procesowego), Sąd Okręgowy, na podstawie art. 100 zd. pierwsze kpc, zniósł wzajemnie koszty procesu.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 kpc, zmienił zaskarżony wyrok (pkt I), a o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt II) orzekł w myśl art. 100 zd. pierwsze w zw. z art. 391 § 1 kpc, rozdzielając je stosunkowo, przy przyjęciu, że skarżąca strona pozwana, podobnie jak w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, wygrała sprawę w 56% oraz poniosła koszty: 400 zł - opłata od apelacji i 900 zł koszt - koszt zastępstwa procesowego (1300 zł x 56% = 728 zł), a powód 900 zł - koszt zastępstwa procesowego (900 x 44% = 396 zł), a zatem zasądzeniu od powoda na rzecz strony pozwanej podlegała kwota 332 zł. (728 zł – 396 zł).